

"צריך ללכת ולמצוא אחד" אמר
הדובון.

"אבל איך נמצא אחד כזה?" חשב
החמור "ביער חושך.."
"ושלג גבוה כזה!" נאנח הקיפוד.
"ובכל זאת צריך למצוא אשוח" אמר
הדובון.
ושלושתם יצאו מהבית.
הסערה פסקה אבל העננים לא
התפזרו ובשמיים לא ניתן היה

לשנה החדשה!

ס. קוזלוב

צייר ס. אוסטרוב

שבוע לפני ראש השנה השתוללה
סערת שלג בשדות. השלג התרומם
ביער כל כך גבוה שהחמור, הקיפוד
והדובון לא יכלו לצאת מהבית.
הסערה נרגעה לקראת ראש השנה
ושלושת החברים התכנסו בביתו
של הקיפוד.
"אבל אין לנו אשוח" אמר הדובון.
"אכן, אין" אמר החמור.
"אינני רואה שיש לנו" אמר הקיפוד
שתמיד אהב להתבטא בצורה
מסובכת בימי חג.

אשוח." בינתיים הקיפוד הרתיח מים במחם והתחיל למזוג תה לספלים. לדובון הוא הגיש צנצנת קטנה של דבש ולחמור מגש עם עשבים טעימים. הקיפוד לא חשב כלל על האשוח. אותו הדאיג שהשעון שלו התקלקל והשען-נקר לא הופיע למרות שהבטיח לבוא. "איך נדע מתי חצות?" הוא שאל את הדובון. "בוודאי נרגיש!" אמר החמור. "איך נרגיש?" השתומם הדובון. "זה פשוט" אמר החמור "בשעה שתיים-עשרה נרגיש שאנו כבר שלוש שעות רוצים לישון!" "נכון!" שמח הקיפוד.

לראות אפילו כוכב אחד. "ואין ירח" אמר החמור "איך נמצא אשוח?" "במישוש אולי?" אמר הדובון והתחיל ללכת על ערמות השלג. אך במישוש הוא לא מצא דבר. היו שם רק אשוחים גדולים וכאלה לא ניתן להיכנס לביתו של הקיפוד. ואת האשוחים הקטנים השלג כיסה מעל הראש. הם חזרו והקיפוד, החמור והדובון התעצבו. "איזה ראש השנה זה!" אמר הדובון. "אילו היה זה חג אחר כלשהו, אז אשוח אינו חובה" חשב החמור "אבל בחורף אי-אפשר לחגוג בלי

אדומות שהבריקו כמו אור פנס של
ממש.
"לא התעייפת, קיפוד?" שאל הדובון
שלגם מדי פעם תה מהספל.
"לא" אמר הקיפוד "ומה השעה
עכשיו?"
החמור נמנם.
"עכשיו חמש דקות לשתיים-עשרה"
אמר הדובון "כשהחמור ירדם ממש
סימן שבדיוק חצות."
"תמזוג לי קצת מיץ אוכמניות" אמר
הקיפוד-אשוח.

הוא הרהר רגע והוסיף "ואל תדאגו
לאשוח. נעמיד שרפרף בפינה, אני
אעלה עליו ואתם תתלו עלי את
הקישוטים."
"ממש כמו על האשוח" קרא הדובון.
וכך הם עשו.
הקיפוד עלה על השרפרף בפינה
וסימר את הקוצים שלו.
"הקישוטים מונחים תחת המיטה"
אמר.
החמור והדובון הוציאו את
הקישוטים ועל כל כף קדמית של
הקיפוד תלו שן-ארי מיובש, ועל כל
קוץ שלו שמו אצטרובל אשוח קטן.
"אל תשכחו את הפנסים" קרא
הקיפוד.
על החזה שלו תלו שלוש פטריות

"תרצה לשתות מיץ אוכמניות?"
שאל הדובון את החמור.
אבל החמור היה רדום.
"עכשיו צריך להיות הזמן" הוא
מלמל.
הקיפוד ירד מהשרפרף בזהירות,
כדי לא לאבד את הקישוטים, לקח
בכף ימנית ספל עם מיץ אוכמניות
ובשנייה התחיל לדפוק את השעה
"באם-באם-באם!" קרא.
"זה שלוש" אמר הדובון "עכשיו
אני!" והוא דפק בכפו ברצפה וגם
הוא קרא "באם-באם-באם!.. עכשיו
אתה, חמור!"
החמור דפק בפרסתו שלוש פעמים
ברצפה אך לא אמר דבר.
"עכשיו שוב אני!" קרא הקיפוד.

שלושתם עצרו את נשמתם
והקשיבו לדפיקות האחרונות
"באם-באם-באם."
"הידד!" קרא הדובון והחמור נרדם
שוב.

תוך זמן קצר נרדם גם הדובון.
רק הקיפוד עמד עוד על השרפרף
ולא ידע מה לעשות. הוא התחיל
לשיר והמשיך לשיר עד הבוקר כדי
לא להירדם ולא לשבור את
הקישוטים.